

ГЕРМАНІКΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΙΝΤΡΙΧ ΦΩΝ ΧΩΛΤΣΚΕΝ

Η ΑΜΑΞΑ ΜΕ Τ' ΑΣΠΡΑ ΑΛΟΓΑ

www.myscienceworkshop.com

καθός τὸ ἀμέτι προχώρησε, μερικοὶ περίεργοι γύρισαν τὰ κεφάλια τους νὰ ίδουν ποιὸς ήταν μέσα, μά, διτος χτυπούσε δὸς ήρως και ἀστορφατ τὰ τέλαια του, δὲν κατώθισαν νὰ Ικανοποιήσουν τὴν περιεργία τους. Μία πορτέριστα αὖτο τὸ ἀπέναντι σπίτι, βλέποντας κι' αὐτή, βοτέα απὸ τόσον καιροῦ τὸ ἀμέτι, είτε σε κάποιουν χασσόν μεριν κύριο πόσ τα ποράγματα θαλλάζαν... νιούφι πειά... Τιγία κχόν να κλείσουνα ήταν παταπούλ... .

Ο Μπράντσου—μεγαλοδιοικήχανος, πούλη απόκτησε και τί-
το του βαρώνου—ψηλός και σωματώδης σοφαντεπέντρης, έλεγε
θάνεν τούτο συγκριτικά προ τριών χρόνων. Ήστερα άπο μια συγγλωνιστική
οπήγη, κάποια βραδάνη, με τη γυναίκα του. Κείνο τὸ βρόβιο δὲ Μπράν-
τσου είχε γνωίσει σπίτι του σχεδόν μιασμούσμενός. Ή γυναίκα του
—ένα δινειρό μελαχούνης ώμορφιάς ὡς εικοσιπέτη χρόνων, μά-
θερική και λαγεγενή Πολωνέζα—τον περίμενε για το δεύτερο, κό-
νοντας βόλτες στη δεράτα, ένω δ
ξέδαλφος της, ήνας νέος ἀνθυπολο-
χαγός τῆς αὐτοκρατορικῆς φροντι-
ζαπλωμένος σε μια ψάθινη πολυθρό-
να, κάπτες τὸ τοιγάρο του. "Οταν
οἱ Μπράντσου μπαίνονται τοὺς καλ-
πέριοις, δὲ ἀνθυπολοχαγὸς σηκώθητε
με νοιχέλεια, ἀντάλλαξαν καναδύ
τυπεῖς καὶ ἀσήμαντες κονδύνετε και
ζῆτησο τὸ καλτάκι του για νὰ φύγη-
τε." Ή ξαδέψφι τον τὸν ωάτησε μὲν ἕ-
θελε νὰ μείνη νὰ φένε μαζί.. Έκει-
νος δὲν έδεχτηκε, δικαιωνώντας
εύγενικα τὴν ἄνοιξι του, ένω τοῦ
Μπράντσου είχε ἀνεβῆ τὸ αἷμα στὸ
κεμπάλι.

“Οταν ἔμειναν οἱ δύο σύζυγοι μόνοι καὶ προτοῦ καθήσουν ἀκόμη στὸ τραπέζι, ὁ Μπράντσκι είπε στὴ γυναίκα του αἰστηρὰ καὶ ἀπό τομα, πῶς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἔξακολουθήσουν ἡ ἐπακρέψεις αἵτες τοὶ ἔξαδέλφων της;

— Σου ἀπαγορεύω νὰ δέχεσαι τὸν πουντραφισμένον αὐτὸν συγγενῆ σου! "Αν μὲ περάσατε γιὰ στραβό ή γιὰ ήλιθιο, γελαστήκατε ταῦτα πάντα!

τῆς φύναξε.
Είχε γίνει κατακόκκινος και χειρονομούσε σάν της τρέλλος. 'Η γιναί-
κα του, συγχρατώντας την δργή της, μά' μ' ανορθωμένα περήφανα-
τά φρύδια, προσπάθησε νά τὸν ησυχάση, λέγοντάς του πάντα δεν κά-
νει καλά νά τὴν προσθέσῃ κατ' αἰτία τὸν τρόπο και πώς διόσκα-
δι ἔζαρδες τοὺς τρεῖς...
είνε...

— Είνε ένας προαγωγός, ένας φαῦλος και σὺ μιά...

Δὲν πρόφτασε δῆμος νὰ τελεώσῃ τὴ φράσι του καὶ σωριάστηκ στὸ πάτωμα νεκρός !

Κλεισμένη τάρος μέσα στο άπερστο μέγαρο τῆς Καισεροπόλεως μὲ τὰ βαρεία ἐπαπλωμένα εἰρύχων δωμάτια, που ἡ ἡγεμόνες κυριώτες τοῦ κήπου τὸ ζεῦγα παντού διέγυρα, περούσαν διατάξις τὶς μέροes τῆς ή νεαρού χήρα, Στὴν ἀρχῇ δέκτηραί λίγες ἐποκνήσεις τιμήσασαν κέρας, σιγά-σιγά δημος λιγνότεραν καὶ τέλος σταμάτησαν καὶ αὐτές. Ἐν μόνῃ ἐπίσκεψῃ ποιῶν ἀπούσειν, ἤταν δὲ οὐδέποτε διέβη τὸ δίπολον, μα κ' αὐτή, μετά πέντε ἔτη μηρύνει σταμάτησε.

στούς δύο μήνες ἐπάνω νά γράφουν ὃ ένας στὸν ἄλλο.
Ἡ μέρες περιουσίας ἀδείες, βουβόνια, βυθισμένες μέσα
στὴν πλήγη καὶ στὴ μονοτονία τοῦ μεγάρου. Ἀπὸ⁵
τὸ ὑπερετκό προσωπικό ή κυρια Μητρόπολιν ελέγε
κρατήσει, ἔτος δ' ἀπὸ τῇ μαγείριστα καὶ τὴν
καμαρέα, τὸ γέρο κηπουρό της καὶ τὸν ἀμα-
ῆλιτα τῆς. Τὸ διάβασμα, στὸ δό-
πιο ζητοῦσε νᾶρη κάπωια πνευμα-
τικὴ ἀπασχόλησι, τῆς ανδρανε πε-
ισσούτερο τὸ κενό. Ἡ θεῷμη τῆς
ἰδιοσυγκρασίας της, πονηματική

με τὴν ἀπόλυτη μόνωσί της, τῆς ἐγεννοῦσε τὴν φυσικὴν ἐκείνη ἀνησυχίαν, τὴν βασιστικήν διψά, που κάπει τὸ αἷμα να γεντώνται γρούγοδερο μέσα στὶς ψλέβες. Πλασμένη γὰρ τὶς δινατές σιγκρήσεις, δοκίμασε τὴν μεγαλείτερη ἀπαγορεύνησιν, εἰδὺς μετὰ τὸ γένος της, εἰδὲ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ συζύγου της, ὃ ὀπίσσις ἐνδιαφερόταν γὰρ τὶς καυμάδες τῶν ἔργωστων τοῦ μόνον, γὰρ τὴν ἔξαρσον τίτλων εὐγένειας καὶ γὰρ τὴν ἀδιαταχταρίαν τοῦ καυλοῦ της φαγοῦ. Ελεῖ ἀλήθεια πᾶς ἡ παρούσα τοῦ ἔξαρσην της τὴν συνινοῦσα τρομαχτικά, μά ἡ συγκέντησις ἐκείνη ποτέ, ἐφόσον ζύδος ὁ Μηράντσου, δὲν εἶχε κατοφθίσει νὰ ἔπειρθει τὰ δυοὶ τῆς κομφῆς λαχάτρας καὶ τὸ ἀνεκτάληθρον ποδόν.

* * *

¹Αφίνοντας τη φιλαλή τῶν δοματιών της κάτου μέρα ή κ.
Μπράντσου κατέβηκε στὸν κῆπο. Ο περιβολάρχης κλάδευε συκινέοντας
κάτι τρισανταφύλλιες, ἐνώ πέρα, στὴ γηνία τοῦ κῆπου, μαρούντα στὴν
δοθανίοντες πόρτα του σταώντα, ὃ ἀμάξης γνάλζει τὰ μπορτώντα εἴ-
λασματα τοῦ ἀμάξιου της. Είχε βγάλει τὸ σακάκι του καὶ μὲν ἀνα-
σηκωμένα τὰ μανίκια του πογκάσουν του, ἐγράταν δι. αφοκᾶς,
καὶ γ' ἀντιλειθῇ τὸ πλόγισμα τε τῆς κυρίας Μπράντσου.

λογεῖς ἀνταπέκτην τὸ πλανηταῖς κύριοις μάναντος.
Αὕτη στάθει καὶ τὸν κτίσταν. «Ἐπεινός, ἀντίτοπος, σιγοτρα-
γουδοῦσσε κάποιον εὐθυνό σκοτο, ἐνώ ξεκαλυπτοῦσθε τὸ γάλακτο
μὲ τὰ γεράχια τον. «Ἔταν ἔνας νέος· ποὺ δὲ εἰχε μάδει τίτσο
ἄλλο απὸ τὴν παρὰ νὰ δαμάζῃ καὶ τὰ ἀγριωτέα ψαλγα καὶ νὰ
δηγηῇ τὸ μάδει μὲ ἀριστερήν χάρο. «Ἔταν δὲ ήταν εἰκοσιτριῶν
χρόνων. «Ἡ κυρία Μητράστων τελείωσε τὸ γῆρας τοῦ κήπου,
στὸ μεγάρο της κι' αρχίσας ἀφροδημένα νὰ διαβάζῃ κάπιο βιβλίο πο-
τικών ματός της.

Τὸ σούρουπο τῆς Ἰδιας μέρας παράγγειλε μὲ τὴν καμαριέρα στὸν ἀμιαστᾶν ἄνεβη νὰ τὸν δῆ.

‘Ηταν ξαπλωμένη σ' ἔνα νιβάδι... Το φώς τῆς ήμέρας ποδόσυνε, γινόντας ἀδύνη πόλις ἀδύνη, περνώντας ἄνωσεσα ἀπὸ τὰ κλύνια τῆς ἀγριουστανᾶς, ποιὸν ὑψονότανε μηροστικό στο παράθινον. ‘Ηταν ἔνα χλιαρὸν ἀνοιξιάτικο βράδυ.

"Εξαφνα ἔνας χτύπος ἀκούστηκε στὴν πόρτα.

— Ἐμπόσ· εἴτε ἡ καὶ Μητρόπολις.
Οἱ Στέφανοι—εἴται λεγόνταν δὲ ἀμά-
ξας—κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιτον,
στάθηκε σημά την πόρταν. Ἀπὸ τὸ
δόρυ πέρα ἐφτάνει ἡ βουνὴ τῆς πό-
λης, δὲ δρόντος τῶν ὀμαξιδῶν καὶ τῶν
αὐτοκίνητων.

— Γιὰ ποιὸν περίτατο ἐτοιμάζεις τὰ γκέμια σου, Στέφαν ; φώτησε ή κ. Μπράντσου μὲ σιγαλή, σερνά-

μενη φωνή, ἐνώ ἔνα χαμόγελο ἀνθίζε στὰ χείλια της.
Ἐκείνος τῆς ἀπάντησε κάτι : Ἡταν καθῆκον του, εἶπε, νάχη

πάντοτε ἔτοιμο τ' ἀμάξι τῆς κυρίας.
Τὸν ἐκύτταξε μὲ τὰ μεγάλα μάτια της, ποὺ ἀνοιγόκλειναν ἀδιά-
κοτα.

— "Εχεις κι' ώραια φωνή, Στέφαν... τοῦ είτε.
Έκεινος κοκκίνισε ός τ' αὐτά μη ξέροντας τί χ' αποκοινώ

— .... Σ' άκουσα τὸ ποστ...
— .... Νά μέ... συγχωρή ή κυρία... δὲν απλάζουμα... ελ-
πε απόδες ξεροκαπανίνοντας και σπιλώνωντας τὰ μάτια του στὸ πά-
τωμα.
— Καλά, Στέφανη, είτε γελῶντας ή κυρία Μπράντοκα, δὲν πε-
ράσει... Ποιούς συνέπει πάντα είνε κακού νάζη κανείς ώμορφη φωνή;
— Ισα-Ισα! Μ' άρεσει πολὺν ν' άκουσω ειθύμως τραγουδία... Εβδό-

είνε **βλα** μελαγχολικά. Δέν το βρίσκεις και σύ;...
‘Ο Στέφαν **ήταν** στασιμένους από την τόση λαδιώντη της κυρίας του. Σήκωσε τα μάτια του δευτ. και τήν κύτταξε πούν τοι χαμογελούσε.

ργανών εύοια, δέν μπορεί ποτέ να υποφέρει το κλείσιμο. Θα μη πηγαίνεις μὲ τὸ ἀνάβει στὴν Ἑσσοῖ;

— Καὶ πρέπει νὰ βγάνετε, κυρία, μουσικούς σε θεατρούς λιγό. Καὶ συνεπήλθωσε : «Η κυρία είνε τόσο νέα...» Η κυρία Μπράντουκ έστεκε τώρα δίπλα του. Κ' ξαφνικά, στὸ μασσούχαστο τῆς κάμαρας, χτυπάντες τον στήν πλάτη μὲ απρόσδοκητη για κείνον ποιείστηκαν.

πρόσθετες :
— Θαρρώ τὸ ποιῶ νὰ ίδω καὶ τ' ἀμάξι..,.
Καληγάτα, Στέφαν...

έκανε νά κοκκινίστει, όταν τὸν φώτησε ἄν δὲν ἔχει καμια φιλένα-
δοῦλα...

***

Ἐτοι, ἔπειτ' ὅλη αὐτή, τὸ ἀνοιξάτικο ἔκεινο πρωΐ, τὸ ἀμάξι
τῆς κ. Μπράτσου με τὸ δόσπα μῆρα, ἔστρωψε τὴν γονιά τοῦ δόρυον
καὶ τράβηξε, χωρὶς ἐπιβάτη, τὸς τὸν κεντρικὸν σιδηροδρομικὸν σταθμό.
Ἐφέτος στὸ σταθμὸν τὴν ὥρα πούντανε καὶ τὸ τραίνον. Ἀτ' ἐννιά
ἡμέραι πήδησε ἔξωντας ἑνας νέος, ὁ Γύρχαν, ὁ ἔξαδέλφος τῆς γηραιᾶς—
πτολογαγός τῶν. Κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἑστίαν του, ἀναγνώρισε τὸν ὄμαξην,
πλησίαν, καρέταν τὸ Στέφανον καὶ μήτρη μέσα. Μετὰ δέκα λεπτά
ἡ μίακα σταματοῦσε μπροστά στὴν μαρμάρινη εἰσόδο τῆς Λίνας
Μπράτσου. Ἡ Λίνα ἦταν τὸ πατριόνιό του. Ὁ Γύρχαν, ζωντος-ζωρός,
πήδησε μ' εὐλαγχίαν ἀπὸ τὸ ὄμαξην καὶ ἀνέβηκε ἀργά τοις σπαλοπάταις.

Μίαν ὥρα μετὰ τὴν ἀφίξην τοῦ μεσιδωρίου δωμάτιο γά τὸ κύριο ἐπόλογον. Είχε
ένος τὸν μηρὸν ἀδεια καὶ θετὶ περνούσι στὴς ἔσδελφες του.

Τὴν ἐπομένην ἡ Λίνα καὶ ὁ ἔξαδέλφος της κατέβηκαν στὸν κήπο.
Ο περιβολείον τοῦς ἔκοψε τραματάρφια. Φέραν βόλτα σ' ὅλον τὸν
κήπον καὶ, περνάντας ἀπὸ τὸν σταθμόν, ἡ Λίνα εἰλθεῖ τὸ Στέφανον
νὰ κάθεται μπροστά στὴν πόρτα. Τὸν καληνήριον μὲ τὸ
νόμιον του. Ἐκεῖνος ἀποκλίθηκε.

***

Οὐδὲν περίει περιέι ὡς δεκατέντας μέρες ἀπὸ τὴν ἀφίξεων
τοῦ Γύρχανος. Ἡταν Κυριακή ἀπογεινὰ διαν ἡ καμαριέρα εἰ-
δοποιήσει τὸ Στέφανον νάχει ἔποιο τὸ ὄμαξην γιὰ τοὺς κυ-
ρίους. Λίγο πρὶν τέσσες ὁ ἥλιος, ἡ Λίνα ὠμοφέρεται ἀπὸ
κάθε ὥλη προσή μέσα στὴν μαρμάρινη τοὺς τοναλέτας. ἀνέβηκε
στὶν ἀναίς, συνοδευόμενή ἀπὸ τὸν Γύρχαν.

Ξελέφυνε τὸν ἔδρυχο ρυστούσιν τοῦ «Ζευκαδιοῦ». Ἡ
Λίνα, ἀπονηθεῖσα στὸν υπατέσσονα τοῦ Γύρχανος, μητρὸς στὴν
αὐλή του τὸν ἀστικούσιον. Ὁ Στέφανος, ἀσφαντ πειστούμενης
τὸ ὄλεγόν του καθίστησε σ' ἐκεῖνον Σώνινο μαργαρίτη τῆς αιλῆς
καὶ παράγγειλε μάτι μυριά. Ήγένετο πλέον ἀπὸ μάτια ὥρα.
Εἶχε ἀρχίσει νά τυχούνται, διαν ἡ Λίνα πρόσθαλε μόνη στὴν
ἔσδελφη καὶ σώματος τὸ Στέφανον.

— Τοπιμήσεις τίτσα. Στέφανος: ... τὸν φώτησε μὲ τὴν
κελαϊδική φωνή της.

Ἐκεῖνος ἀναήσκεται τὰ μάτια σὺν ἥλιθῳ, σύν μεθυ-
σμένος. Δεν είχε πει παρὰ μάτια, κι' ὅμως είχε τὴν
ἐκφαστὴν ἀνθεψόντων ποιημένον. Κύττασε τὴν Λίνα ἀμύλητος.
Τὰ κελύχη του σύμμεικαν νά ποδιάν κάτι, μὰ δὲν ἀκούστηκε
οὔτε ἄχνα. Ἡ Λίνα ἀχούπιτης τὰ δινὸν τῆς χέριον στοὺς
μῶσι του καὶ τούτε μὲ ταῖς καϊδευτικῆς φωνῇ:

— Κοινόταῦν... Σήκω απ' αὐτοῦ... Επιτίμασε νά φύ-
γουμε.

Ἐνῶ γύριζαν στὸ μέγαρο τῆς Κατερίστρασος, ἔνας
κόμπος ἔτινε τὸ λαμπό τοῦ Στέφανος. Μὰ θλήμη βάρανε
τὴν καρδιά του καὶ τοῦ θύλωνε τὸ μυαλό. Πίσω του...
μέσα στὸ ὄμαξην βρίσκονταν ἔκεινον μὲ τὸν ἔξαδέλφο της.
Θέταν βέβαια πολὺ εντυπωμένην. Κι απόν τοὺς πό-
στεις καθούν. Φύλαγναν τάχα ἀπὸ τὸν ἔξαδέλφο της;

Μετὰ τὸ γνωσμόν, ἀφρὰ τὴν νύχτα, τὸ φῶς ἔκαγε ἀσύ-
μα στὰ δωμάτια τῆς Λίνας Μπράτσου. Ο Στέφανος, ποὺ
δὲν τὸν ἔτινε νέον, σιγοτερπτούσας πέρα-δάδη, μπροστά ἀπὸ τοὺς
σταύλους. Ἡ κινήση στὸν οἴκον κάθι ἀπὸ τὶς κινήσεις τραναματισμέ-
νου ζώου. Ἡ πυρτολημένη ἀπὸ ἔσων νεαρή καρδιά του συντριβούν-
ταν μέσα στὸν ἀβεβαθότα. Κάτωσε τούς, πάντα πέρασε απὸ τὴν φω-
τισμένη κοινίζει τοῦ παραθητοῦ, ἔκανε τὸ Στέφανον νά σταματήσῃ. Ἡ
σφοδρότης τοῦ πρώτου ἐρωτικοῦ του πάθους τοῦ ἀφραύσεις κάθε ἐ-
πιτύλαιξε, τοῦ ἐνόντης τὸ λογοτ. Ζήγωνε κάποιον απὸ τὸ παράθη-
και, χωρὶς νά προσένητον τὸν παραμυκό πρότοι, ἀφίσεις νά σκαρφαλώ-
νη στὴν ἀγριοκαστανιά. Συγάγητε έφτασε στὸν ψυχὸν τοῦ παραθητοῦ.
Στὴν χλωμού μορφή του λαμπτώνταις τὰ δρθάνοντα μάτια του, ποὺ ἀ-
κούστηκαν τηνήσιαν τὴν λίνη ματιών τρομερής ἀμφισβούλας.

... Στὸ βάθος τοῦ δωματίου βρισκόντους ξαπλωμένοι επάνω
σ' έναν τηνάκι, διόχει καὶ Λίνα, κι' οἱ δύο τους μὲ νυχτερινή πε-
ριβολή... Ἡ Λίνα τοῦ καϊδεύει τὰ μαλλιά, ἐνώ ἔκεινος τῆς φιλόσο-
ψ τὸ στῆθος...

***

Τὴν ὥλη μέρα ειδοτούμενη πάλι ὁ Στέφανος εἶχε
έπιον τὸ ὄμαξη. Τὴν ὥρα ποὺ νίνοιε τὴν πόρτα τοῦ
ἀμαξιού στὴν κυρια Μπράτσου, ὁ Στέφανος εἶχε σκυ-
φτὸ τὸ κεφάλι του καὶ μάτι νεκυκή χλωμάδα τοῦ σκέ-
ψας τὸ πρόσωπον. Ἡ Λίνα τοῦροιξε μάτι θερμή ματιά
καὶ τὸν καρέταν του καὶ τὸ γνωστότερο τοῦ τοιλύτρου,
κρατοῦσε τὰ γκέμα στὰ γαντωμένα χέρια του μὲ μά-
τιντέρεθλητη χάρη.

— Καλημέρα, Στέφανο...

Ἐκεῖνος ἔκανε μια ἴντολιστη, χωρὶς νά σπρωστὴ τὸ
κεφάλι του, χωρὶς νά παταντήσῃ.

Τὸ ὄμαξη μὲ δόσπα μέλια γίνεται τὴν πόρταν τοῦ
σταθμού. Οι διάβατες ἔθανακαν τὴν πολτότελεια τοῦ
ἀμαξιού την ἡσωκάρα του καὶ τὸν δύμωφο δόηγο
του. Ο Στέφανος, μὲ τὶς λουστρινές μπάτες του, τὴν
διστροφή κατέβασε τοῦ κατού καὶ τὸ γνωστότερο τοῦ τοιλύτρου,
κρατοῦσε τὰ γκέμα στὰ γαντωμένα χέρια του μὲ μά-

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δημοσιεύουμε καὶ σήμερα μερικά ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Βα-
σιλέως Γεωργίου τοῦ Α.

Μάτι φορὰ βλέποντας ὁ Γεώργιος, δίχως παφάσημο τὸν ἄντε τα-
μιά Πατρών Σακελλαρόπουλο, ἐναν παλαμότας καὶ ἀντιμότατον
ὑπάλληλο τοῦ κράτους, τὸν ἔρδητος :

— Τί, δὲν σές ἔχουν παρασημοφορήσει ἀκόμα;

— Για ποιό λόγο να τὸ κάμουν αὐτό, Μεγαλειότατε; Τί οὐπρε-
σσας προσέφερα στὴν πατρίδα, γάρ να μέ κρινουν ἔξιον αὐτῆς τῆς
τιμῆς; ἀπάντησε ὁ Σακελλαρόπουλος.

— Μά δὲν ἀρχει ἡ τεσσαρακονταετῆς ἀμεμπτος ὑπηρεσία σας
γάρ να σάς δώσουν καὶ ἔρδης παραδόση;

***

“Οταν ἐπρόκειτο νά ἐπισκεφθεῖ τὰς Ἀθήνας ὁ βασιλεὺς τῆς
Ιταλίας, ὁ Γεώργιος ἔκάλεσε στὰ ἀνάκτορα τὸ διευθυντή τῆς Α-

στυνομίας καὶ τοῦ εἶπε:

— Επιθυμοῦ ὁ ἐπιφανῆς ἔξιον μας νά ἀποκομιστήσειν
χάριστη ἐντύπωσι απὸ τὴν φιλοργία του τόπου μας. Γι' αὐτὸν πρέπει να φροντίσετε ὡστε τὴν ὥρα ποὺ πού δια τὸ περάν
δια βασιλεὺς νάχωνται βῆγη στὰ ματαλόνια μονάχα ὥραιες
χωρίες. Η ἀσημημετείνεινενάγκη νά μη φανούν ἔκεινη τὴν
ὥρα.

— Μά πως είνει δυνατόν νά γίνη αὐτό, Μεγαλειότατε;
παρειήσομες διευθυντής Αστυνομίας. Δὲν ἔχετε δι-
δεις να κυριείς εννούνται παρονταίσαντας ὡς ὁδαίς;

— Είχετε δίκη, τοῦ διπάντης ειναιάμεσος ὁ Γεώργιος. Τὸ
λημόνησα...

***

Ο δειμηνήστος βασιλεὺς ποτὲ του δὲν θεωρούσε ντροπή
τὴ δουλειά. Κάτοτε τοῦ οπού τοῦ ἐφιλοξενεῖτο σ' ἓνα γνωστό του
σπίτι στὴν Πλάτανο, ὁ ὄμαξης ἀνοίξει καὶ ἐραστής τοῦ παράθυρου τοῦ δω-
ματίου του καὶ ἔρχεται κατὸ πάτωμα στὸ πάτωμα ἔνανθρωπον.
Ο βασιλεὺς κρύψεται τότε τὸ πλεκτόν πούδραν τὸν διαπλαστή
μόνον του πούδραν, ἀγρίσεις νά τούτη καὶ τὰ συντριβούματα
τοῦ πλεκούν, σκοντίζεινταις συγχρόνως τὸ χυμένον νερό. Σὲ
λίγο ποὺ φάνηκε ὁ ὑπηρέτης, δια τὸν πάραποντα τὸν κύριον ν' ἀ-
κούσει :

— “Ελα κι' ἔσυ νά μέ βοηθήσως νά καθαρίσουμε τὸ
πάτωμα. Μᾶς ἔκαιμε χαλάστρα σήμερα δέρας!...”

Βγήκαν οἵ τοι πόλι καὶ τὸ ὄμαξη ἀρχίσεις ν' ἀ-
νηφοριζεῖ πρώτο τὸ Μλέρωμάτικα. Ἡν μῶσιο τὸν ἀνο-
τιάτικο δειλόν. Τὸ ἀπάλιο μῆρο τῶν ἐλατῶν ἔσμει μὲ
τὴ διπτεροστοιχία μπροστούν τῶν χρόνων. Πρωτεργάνω-
ταις ἀπὸ μιὰν ἀγρού κία, διόρθωσε ποὺ δρόμο διαπλαστής ταῖς
διοί. Ο Στέφανος, χλωμός πάντα, βαστάσει λίγο τὰ ἄλιγα καὶ, μο-
στρέψοντας τὸ κεφάλι, φύστε ποὺ δρόμο διπτερούσι οὐ κύριον ν' ἀ-
κούσιονθη.

— Κάνει δεινά τοῦ πόλι κινήσεις η κυρια Μπράτσου.

‘Ο Στέφανος τὸ εἶδε. Ἐστριψε δεξιά καμοτσικίσαντας τὰ Σλο-
γανά. Ο δόδιος ήταν λίγο καπηροκούς καὶ τὰ όλα, ποὺ δὲν ἔπαρ-
ναν ἀπὸ καμοτσικίες, ἀφίσανται κατάπλακον. Αριστερά τοῦ δρόμου
ινώντανταν τὸ πλεύρο τοῦ βουνοῦ, δεξιά μιὰ ἀπότου μοράδα. Η
κυρια Μπράτσου γίνεται χλωμή :

— Στέφανο! τοῦ φωναζε ἀνησυχη. Στέφανο, τί κάνεις!...

Μια δευτερη καμοτσικά έκανε τὰ δλογα τὰ τρέχουν σύν αφ-
νισμένα.

— Στέφανο! ξαναφώνασε η κυρια Μπράτσου τρέμοντας.

‘Ο Γύρχαν εἶχε σπρωχή τώρα θόδιος καὶ σκύβοντας πρόσως τὸ
τοῦ ὄμαξη:

— Μήπως τρελλάστηκε, ἔβλει!

Μια τοτὶ καμοτσικά έσκασε σύν αποδολίσμος
καὶ τὸ ὄμαξη, κλωνιδόμενο σὲ μάτι ταχτητὰ λιγ-
γιώδη, ἔτριξε δλόκληρο. Μπροστά, σὲ μάτι ἀπότομα
ἔως πεντήντα μέτρα, δ δούμος ἔστεια σ' δεξιά γω-
νία. ‘Ο Γύρχαν τάχη χάσει. Η Λίνα καταστρότινη
πάσχει ἀσύνη μιὰ φορά:

— Επάνω στὸ καθημότα του, μὲ παγωμένη ἔκφραση,
μὲ δαγκωμένα τὰ χειλα, μὲ μάτια πεταμένα ἔβα
ἄπ' τὶς κόχιες, σύν πετελός, σὲ Στέφανο καμοτσικά
έγραψε τὸ δλογα. ‘Αλημη πεντ' έξη
μέτρα καὶ θέραπενταν στὸ γκρεμούν.. Νύμφεις τοῦ
τοιλύτρου τον νά ιδη τη Λίνα... Μόλις πρόφτεινε νά τὴν
ἀντικρύνει για τελετάτια φορά καὶ τὸ ὄμαξη μὲ τὰ
άσπιρα περήφανα δλογα γκρεμιστρικές καὶ μὲ τοὺς τρεις
στὸ βαρύσθιο!...

